

(בג') אם סכך בקדס או מליה בסכבה אתקורן לנווי, אך מר להרהור בו, רלא קאקה מרים. נק שללא גע בעו, דאסטר בטולויל. (בג') וויש אויסרים בקדס (רין ספ' לילב הנול) קודלקען ספין תרגום:

באר היטב

שאשכובול זה שטם גב'א מאה'ן ול' מיל'ה בברות ני לא קעל צלי' קרע'ה ופקר ר'ש מלה' ד'אשנ'ו: (1) בראשון, דאליך, פון דת'יל אפ'גרא' בבה'ש קאָפַר לאקלו' בל' שטם פנאָן אָן אָמֵן לְבִינְיו מִשְׁתַּוֹּנוֹ, קְלַשְׁיָן' לא פְּנַאי פְּנַאי פְּנַאי אָדְרַכָּה וְרַמִּי לעז'ן ד' ול' מְנַגְּנִי וְד' פְּנַאי: (2) ל'ה'נְּתָנָה. מִשְׁם וְלָא בְּקַרְעִי שְׂפָרִ פְּקָדָא: (3) ?ה'נְּתָנָה. וְל'ז' קְפָבָן וְלִבְנִין פְּנַאי, ע'יט:

שער תשובה

שאשכובול זה שטם גב'א מאה'ן ול' מיל'ה בברות ני לא קעל צלי' קרע'ה ופקר ר'ש מלה' ד'אשנ'ו: ר'אל'יך, פון דת'ילא אפ'גרא בבה'ש קאָפַר לאקלו בלא שטם פנאָן און אם כען לנטוּוּוּ מושט נו', קע'ש'ו' לא פְּנִיאָה אַמְלָא תְּזֵיאָ בְּלֹהֶג וְכּוּמוֹ אַדְרָכָה וְכֵן לעזונ'ה ד'ו' לא מְנִינָה ו'חֲנִינָה: (1) להקנות. משום דלא בקי' שפּוּר פְּקָדָא: (ס) ?הקנות. ו'ז' קפּוּבַּן פְּנִיאָה, ע'יט:

משנה ברורה

ששלוטו להסיר נוי הפסה ביחסותם מנגני הקשטים והחביבים, וונדר מתחילה שלא יקשר הרעיון בפזה קבועה גמור, שהרי אסאר להשתמוץ קידוש-טוב, אלא יעצוב. (בג') אין לעשות דפנות הפזה ממפשיש ארכ. אסור להחקק כסוק "בכלה תשבו" על רלעה כיוכו לאלא-אמ'ין כבירין בו ולתולו פזה, וביאו לדי בזין, וכן שאסור לכתוב שסטקים מן ה-תורה⁽²⁾ אלא-אמ'ין יש כן ספר שלם, כמו שנכתב באירועה סיכון רפיג': ואירוע-גב דנווקין ספה. להליכלped בזון ובקא, אבל שלא לצזע אסור לאחרוני. עוד קצת, דאף אמר ספota לא יטסע על עזיז ספה, וטשמייש מקנה הנם כמו ציצית וולוב. עזין לעיל פיקן כאבשה ברוחה סער-ען (אצטן ו'). רעלבן יש ללחוץ במוקם שרבבים רעלילן לפצע עלקון⁽²⁾, ואפל' אינט' אנט' מוקמים אשפה: (כח) אם קאך בחרס. דאף דסם ברס טעד בענינים אקציה, מילשטען ולבקער ולא מריחו, ואוק-הירgeom דאם ההזה חוליה אותו בפזה לנוו' (ל) בדאי אקציה מוריחו [פמ'ג]. באחרות, אף חילקה לנוו' מפרק להריהם מ-ה, ועדרו טנד לאקליה אלא להריהם, על-פין אמראין דמאכילה אקציה ולא מריחו: (כט') מש' אסרים בהרס. אבל באחרון לבלי עלא מאטער: עלא ערוצרו עמד לאכילה ומאלילה אקציה, וען בט' פער-קטן י-שפוק לתהיר גרעת קראונה, ובן שפוק בזון-המים:

שיעור הרצין

(כ) ולא פוקי מדרעת סמ' חמירין קעה, עין בבייחויק: (כ') ט"ז. וכתחנו דרכ' להמנא אמאן זה, אקל לסקל בגון אם אער איזי בידל כל ב' כינ' שיטשנות של ערב יומ' טיב רדאון, לא פוקי זה לענין ערב יומי. ואפשר דתעלט גיון שיטר ואמר מפוזר השמשות של ערב יומ' טוב ראשן. ממשמע דישאר בז'נ' שיטשנות רצונו לב'ל דען, קבען זה מפב בים של שלמה: (כ) מק' אברטס: (כ') ענן פג' אברטס וטשי ופ' גרא'. הנה ב' קיביהם לא נרפס ספר געתו וועל'ין ספקו כלום על דעה זו ונוי'קה והונתויה מין דרכ' י' ואלו ראה מה שפהב שם דאסטר ההפועל הואן הצד של הספה, ולא בפירוש רשי' דהאן אין האז של דפנות לא קי' פאלמיין אל זה: (ז) וווחטקי כרב' וויאדים. וזהן שם ב' קבר'ו של פיכ' ברור להסיכון מכם אנטיק' ש' צ'ז. ואפללו שלא בשעה קע'שומ' (ז) ואפללו אין שם קב'לן כבשיטים, שחררי לא כלה ציל'ן גאנ'ל'ה הפקה מעולם: (כ) אברטס: (כ') פג' אברטס קב'לן קע'ר'ט'ה: (לט) שם: (א) לילעטה גאנ'ל'ה שטפ'ך דק'ה דאנ'ן באוחן קבען דזאָה לשל' מכם ש'ז'ה אטטל קע'שפה, אבל בעוד' שענין קע'ט'ה צו'ם דבר עלי'ן (ז), אט'ן בכ' נמי אפללו ב' קב'לה קדשים לנו' גאנ'ן אט'ר זל'ה'יט ב'קס (בבורי יעקב). אן אט' זוועה לטל' קע'ט'ס אט'ר זל'ה'יט ב'קס. הנה ב' קע'ט'א גאט'ה'יט אט'ר זל'ה'יט ב'קס:

חולבות ספה בימן תרלה

ביורים ותוספים

רגג ס"ד) והשיך (שם ס"ק ז) שבתבו שנагו למקומות על מפות של ספר תורה, אך הוסיף, שמיים יש לשורתם קויים, בין שאסור לכתוב פסוק בלבד שרטוט. אכן למשה, כתוב בתוספת בכוורים (שם) שלכתחילה אין לעשות כן, מפני שאין אפשר לשומר על הניר לנמיה, כיון שיכלה לבסוף ויבוא לידי בזין, ואף על היתור הלבוש והשיר לכתוב פסוקים קשה לנמיה, שיתכן שלא הקלו אלא בבית הכנסת ומשום צורך אך לא בענינו, ולפיכך כתוב שטוב להחמיר ולהחסיר אותן בכל מילת שכותב. ובשות' גינת ורדים (אויה בלא ב ס"י בה) הוסיף, אף דבר הלבוש והשיר עצם קשים, כיון שלא הותר הרבר אלא במקום צורך הנחשב "עת לעשות לה", ולפיכך כתוב שכן להקל בדבריהם אלא במקומות שיש צירופים נוספים.

אבל, לנוגה נyi סוכה שכותב עליז פסוק, דעת הגראייש אלישיב (סוכה כהכלתה פיז העי ז) והגריין קרליין (חוות שני סוכות עמי רל"ז) שמותר, מפני שלא נאסר אלא לכתוב את הפסוק, אך לא נאסר לנוגה לאחר שכבר נכתב [וראה משניב לעיל (ס"כ ס"ק ט)].

(27) שם כתוב, שכן לזרוק סבר לאשפלה, ובן שלא לעשות תשמש מגונה אף בדפנות הסוכה. והוסיף שם (ס"ק ז) שאם לא רוק את תשמשה המוצה בדין אלא רק מתרך שלא גנוס נזרקו ממילא, אין לחוש בדבר.

ולשחף את עשי הסוכה וללהנות מארום, כתוב הבכורי יעקב (ס"ק יט) שמותר, מפני שכן זה נשבע תשמש מגונה.

(28) ולזרוקם על ידי עטיפתם באופן שכן חשש שהנלה הביטוי באשפלה, דעת הגראיינן קרליין (חוות שני שם) שיתכן שמותר רוק לערין נינו הסוכה, דעת הגראיינן קרליין (גנדי הירוש פ"ח העז ד) שאנן שלא לזרוקם לאשפלה בלבד עטיפה, וכן מבואר בדף החיקים (ס"י רצוי ס"ק יא) שיש להיזהר בכל דבר שנעשה בו מזווה שלא לזרוק לאשפלה.

ולזרוך על הסוכה בסוכות כדי לתגן את הסיכון, כתוב בשות' דברי חיים (חיא אויה ס"י ז) שמותר, מפני שכן זה ביויו, והוא עשה כן לצורך המצעה והידודה.

[שנה"צ ס"ק ז]

אף פולא בקשחת הגששים²².

(29) אמנם, במשניב רקנן (ס"י תרטס ס"ק א) כתוב שנוגים להסידר את הסדיןאים המציגוים מפני חשש גנבים או גשמיים, ומשמעו שכשאין חשש אין להסידר. אכן, אף במשניב כאן מובהר שהחיה ליה יש להנתנו.

[שנה"צ ס"ק ל]

אך פומען עליון ולבביהם שום גבר עלייה²³.

(30) וכן נקט בפשיטתו במשניב לעיל (ס"ק ד).

[משניב ס"ק יט]
אבלו בשתן תלפיין²⁴.

(22) ולдин המחבר על ידי נעיצים לדופן המוחברת לקרען, דעת הגראייש אלישיב (שלמי יהודיה פ"א העז נ) שאין מועיל התנאי להתר לטלטלו, מושם שהוא מוקצה מהמת החיבור לקרען, וראה מה שכתבנו לעיל (ס"י שח ס"ק פא) בשם הערש'ז אויערב והגריין קרליין שכן כל דבר מהוחר נדון במוקצת.

[משניב ס"ק כ]
שאמיר בפעעה שאלא²⁵.

(23) ולהזכיר את התנאי בלבד בלא לא לאמור בפה, כתוב המקור חיים (לבעל החוזות יאיה, כאן) שאינו מועיל, והוא מה שהחומר הגראייש קמנצקי (קובץ הלכות, סוכה עמי קגנו) מחייב דרומביין (בבא בתרא קכו, ב ד"ה ואיכא למירוק) שכתוב שני תנאי שאינו בין אדם לחבירו אלא בינו לבין עצמו אין צורך שיחיה כהכלות התנאים, מפני שמדוברו התנה ורזהה הוא לקיים את תנאיו, שתנאי בלב מועיל [וראה שווי שיבת ציון ס"י ט ורעת תורה כאן].

ואם תולה הדני איינו בעל הסוכה, דעת הגראייש קמנצקי (שם) שאין תנאו מועיל, שرك החbulletים יכול להנתנו.

[משניב ס"ק כא]
דיבין-הشمשות מתחילה פה אף אמר שקיינע²⁶.

(24) שם (ס"ק בג) כתוב, שאף שהחשוע' (שם) פסק ברעת רית שבין השימושות איינו מתחילה בזמנ שקיעת החינה הנראית לעינינו אלא קרוב לשעה לאחר מכן, מ"מ לדעת הרבה הראשונים והגריא"א מתחילה בין השימושות מיד לאחר השקיעה הנראית לעינינו, ודש להחמיר מושיטם.

[משניב ס"ק כד]
טיריעות שעטנטונא²⁷ וככ', קיבוא לידי בזין, וכן שאסור לכתוב פסוקים מן תטורקה²⁸ וככ', עין לעיל סימן כא במשנה ברורה פיעז-קען וט' וככ', שנביב רגילין לפסע עליון²⁹.

(25) וביעם הדבר כתוב הבכורי יעקב (ס"ק ט), שחרשותים שמא יתעטף בהן, ומטעם זה, כתוב הקפ החחים (ס"ק נב) בשם שרית פנים מאירות שכן זה לא כשהן תלוית במלונות, אך כשהן מחוברות לקיר מכל צד מזרור לתלוותן, מפני שכן שייך להתעטף בהן.

(26) ולכתוב פסוקים כגון "בסוכות תשבו" או "ברוך אתה בבואה" על ניר ולתלוותם בסוכה, כתוב הבכורי יעקב (ס"ק יח) שפשט המנחה להקל בדרכ, מושום שימושים על הניר מבידין בשאר בתבי הירוש, ואינו כדיעה שאי אפשר להצעינה וথבן שיבוא הפקוק לידי בזין, ואף שלכאורה יש לאסור מוחמת האיסור לכחות פסוקים, כתוב שם שטוממים המקיים על הלבוש (וoid ס"י

